

Det er noe som skjer i alle. Supersinnet vokser også i den som ikke har hørt om det eller benekter at det finnes. Tiden og evolusjonen åpner supersinnet. Jeg sitter helt stille i min sofa. Det er utgangspunktet. Slik kobler jeg meg til kroppen, sansene og sinnet. Om du ikke kan sitte stille fysisk sett, trenger du å trene deg. For om det er tilfelle har du en uro i deg som du ikke kjenner til og slett ikke kontrollerer. Ubehagelig tanke: Da er du styrt av det underbevisste uansett hvor bevisst og rasjonell du mener at du er.

Skal jeg fortelle mer? Jeg vet ikke om jeg vil det. Jeg har vært lærer og guide i lang tid, rollen kjeder meg. Jeg tror ikke jeg vil fortelle mer. Det betyr heller ikke så mye. For supersinnet er sådd i deg uansett. Det jeg kan bidra med er å nevne navnet for deg: Supersinn. Og å minne deg på at det finnes. Så kan du finne det selv.

Tror forresten ikke at du trenger å finne det. Det finner deg. det er alt en del av deg. Et sted er denne ressursen eller tilstanden, den venter, den er fri for bekymringer og uro, men du merker det ikke fordi du beskreftiger deg mest med bekymringer og uro.

For hva tror du årsaken er til at du ikke kan sitte stille? At du ikke finner veien? At du ikke får det til? At tankene tar deg og drar deg med. Det er bekymringer og uro og ønsker og aversjoner og alt det andre du har tatt inn og latt synke ned i den nedre delen av sinnet ditt. Du har latt det synke ned i den nedre verden eller det underbevisste. Der fortsetter drivkreftene å arbeide, nå automatisert, utenfor din kontroll.

Så lenge du ikke kan styre tankene dine blir du styrt, styrt av kreftene, trosforestillingene og tankemønstrene, en hvase av ufordøyd psykisk materiale som utrettelig arbeider og påvirker seg fra sitt skjulested i skyggelandet.

Dette skjer selv om du med ditt rasjonelle jeg mener at du ikke er en slik dust, men at du er klok og vis og er på veien, at du søker ditt supersinn.

Javisst, du går i forsvar. Et tankemønster slår inn så fort som bare det. Men trenger du å gå i forsvar? Det bare kommer, ikke sant. Mon tro fra hvor?

Jeg sitter stille i min sofa. Alt dette jeg skriver om nå hvirvler rundt i meg, i hverdagssinnet og i trosmønstrenes sfære. Det jeg skriver om er mitt, naturligvis. Mine erfaringer. Disse reaksjonene er mine, dypest sett. Jeg befri deg helt og fullt fra ansvar og anklager, alt er mitt, det er mine tanker og mitt ansvar det hele.

Hadde dette vært alt jeg visste og hadde tilgang til, den verden jeg kjente til og levde i, ville jeg levd i en klaustrofobisk tilstand, lukket og uten noen vei ut. Heldigvis skinner lys inn. Heldigvis finnes det en trapp opp og ut. Opp i luft og lys. Der kjennes alt så mye lettere.

Der oppe er terskelen til universet, døren til enhetsfeltet, møteplassen med Den store ånd eller Gud himself.

Jeg sier til det til deg, du dovne og sløve person inni meg, du må våkne, ta tegnene i tiden, samarbeide med Gud og slik slippe til ditt/mitt supersinn.

mvh ailo gaup